

Роди тя щерка въ този срокъ,
И колко хубава е тя! —
Не могатъ рече туй уста,
Перо не може я описа.
И прави царъ Матей обѣдъ
Съ отбрани гости. Най-напрѣдъ
Повиква на тазъ веселба
До единадесетъ вещици,
Една отъ друга по-младици;
Една той само не повика,
А тя, дванадесетата,
Била и куца, стара, зла,
Съ уста — усойница змия!
И азъ не зная, какъ така
Матей, тозъ мждъръ царъ, сбърка,
И, вижда се, че я разсърди,
Но пъкъ какво е безъ причина!
Той имаше една дузина
Блюда най-скжпи — чисто злато;
Обѣдътъ вече е готовъ,
Блюдата, скрити въ якъ покровъ,
Слугитъ бързатъ да извадятъ,
Ала дванайсетото тамъ
Не го намѣрили — за срамъ,
Кждѣ е? — Никой туй не знай.
— Какво да правимъ? — дума той,
И тѣй рѣшава, — да не канятъ
Онази вѣщица старица.

Събрали се ядатъ, пиятъ
И шумно тѣ се веселятъ;
Слѣдъ всичко на любезний царъ
Тѣ отъ сърдце благодарятъ
И щерка му подъ редъ дарятъ.
И чуютъ се благословии:
„Въ злато да ходишъ по свѣта,
Стани съ най-чудна красота,